

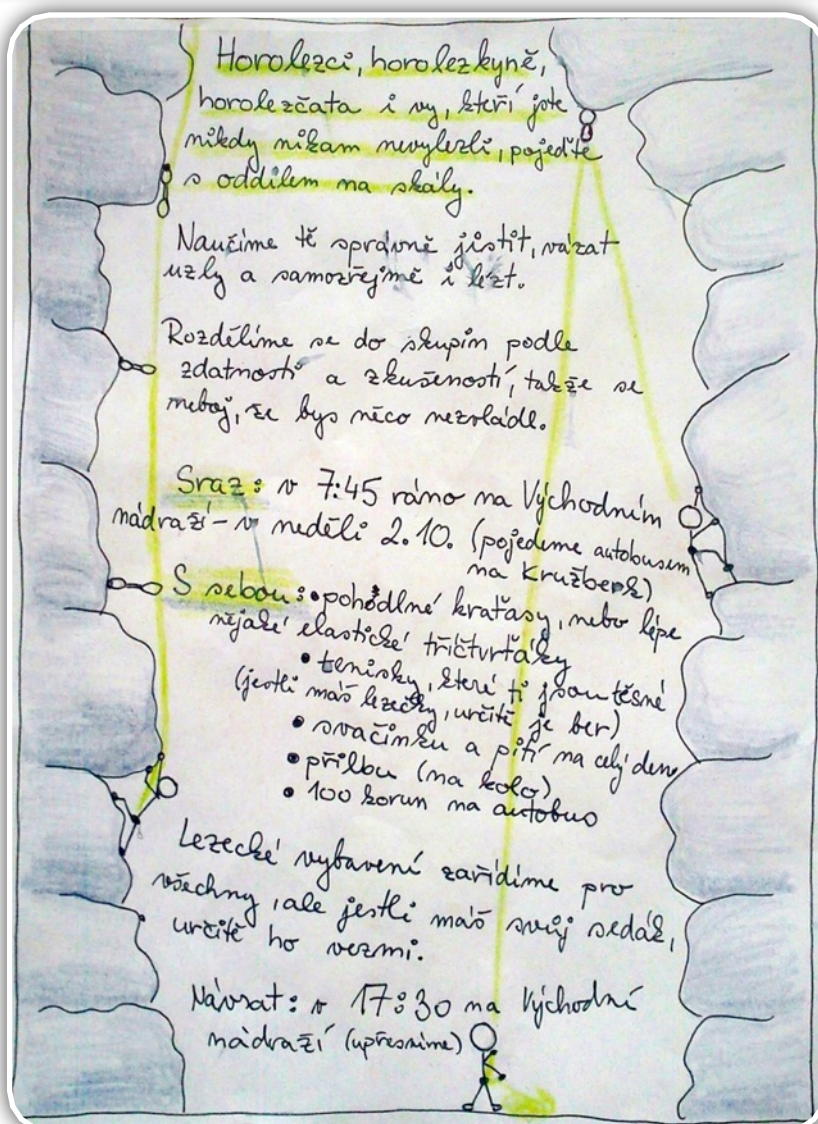
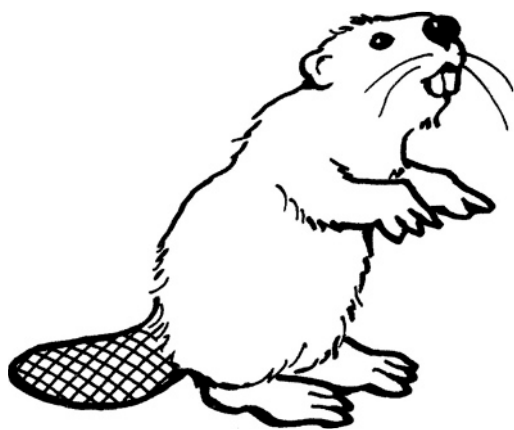
Září 2011

S novým školním rokem znovu rozjíždíme kolotoč schůzek, akcí a výprav. V minulém roce se toho událo hodně. Tradičně jsme se účastnili soutěží mezi oddíly v uzlování, lagori, softbalu a dalších sportech a dovednostech. Pomáhali jsme s obnovou turistického značení v okolí Opavy a pokřtili jsme novou desku opavské Apaluše. Podařilo se nám získat grant na opravu klubovny a grant na podporu zdravého životního stylu. Policii se podařilo vypátrat zloděje a vrátit nám ukradené vybavení. Opět jsme ujeli kus na kolech i běžkách a vyrazili na lyže do Alp. Sjeli jsme taky pár nejen českých řek a na opavském kanálu jsme začali pravidelně trénovat jízdu na kajaku. V neposlední řadě jsme provdali naši vedoucí Markétu. V tomto Bobrovi si pak můžete přečíst zajímavá vyprávění o stanovém táboře, o cyklistickém a vodáckém Švýcarsku, a o cykloputování československým příhraničím.

Určitě nepřehlédněte článek o akcích, které připravujeme na letošní rok. Plánujeme se například ve větší míře věnovat lezení, které se stalo v oddíle oblíbené. Bude toho hodně. S vedoucími a instruktory se snažíme všem akcím, jednotlivým schůzkám i výpravám dávat maximum. Snažíme se, aby náš oddíl nebyl jen o těch dvou hodinách na středeční schůzce. Odměnou nám je, když vidíme, že se účastníte, že máte zájem.

Milí rodiče, milí oddíloví kamarádi,

Příjemné počtení Vám přeje **REDAKCE**

CO SE V TOMTO ČÍSLE DOČTETE?

- **Cykloputování
Československým pohraničím**
Postřehy z tradiční letní akce
- **Švýcarsko 2011**
Projeli jsme "zemi sýrů a
drahých hodinek" na kolech a
lodích
Království Teotihuacánu
Frkošův táborový "sloupek"

- **Oddílová věčka 2**
Seznámení s dalšími změnami při
plnění oddílových znalostí
- **Zajímavosti z táborové
kuchyně**
O tom, kolik se toho na táboře
snědlo a vypilo
- **Připravované akce**

CYKLOPUTOVÁNÍ ČESKOSLOVENSKÝM POHRANIČÍM

Tradiční prázdninové cykloputování se Kadau ani letos nevyhlo. Cyklistické pláště nás provedly Československým pohraničím od Břeclavi až po Valašské Klobouky.

Letošek nám přinesl nového kamaráda Rostu. Ten i přes cyklistické zapálení vozil většinu času naši batožinu ve svém MANU, protože my moc často někde

nepostojíme. jen občas si vyjel na kratší projíždku na kole, aby prověřil, co těch třicet človíčků vidí na nekonečných kopcích, kodrcavých cestách a otlacených zadcích.

A kdo nám připravil největší vzrušení? No přece kdo jiný než Hadička! Ačkoliv to ten den vypadalo, že největším tématem budou ty nejotrávnější mouchy pronásledovatelky, které nám dělaly společnost při sedmikilometrovém výjezdu na nejvyšší vrchol Bílých Karpat, tedy Velkou Javořinu, nakonec se jím stal Hadička. Proletěl se nám přes kořen a dopadl tak nešťastně, že si pro něj museli přijet z místní nemocnice. Musím vám ale z vyprávění přítomných vedoucích povědět, že vše zvládl velice statečně, i když to bylo nakonec horší než koňar, jak diagnostikoval doktor Koblih. Hadice se mezi nás jistě brzy vrátí.

Tom opět bodoval a zajistil noclehy vždy na těch nejbezvadnějších místech. Tělocvičny nám krom oblíbených sportů dovolily dvakrát uspořádat večerní kino. Ve Starém Hrozenkově dokonce proběhl malý-velký souboj v bowlingu. Ženy z Kadaa v čele s „vešměvýchřavající“ Broskvičkou přijali výzvu mužů vedených „jabadabadž“ Honzou. A každodenní zápolení mezi Šárkou a Honzou na čele našeho cyklistického peletonu se tak přeneslo na hladké bowlingové dráhy. Nakonec byl přece jen šťastnější tým pánů, i přes výborný výkon Šárky, Ivy W. a Lenky O.

Čím bylo ale toto cykloputování rekordní, byl počet navštívených koupališť. Myslím, že sedm jich nenavštíví většina z nás za celé léto. Všechno jsme to stihli a ještě u toho ujeli 300 km na kole. Teda alespoň podle tachometru Vašíka, který si ale poslední kilometr musel odkroužit před nádražím ve Valašských Kloboucích.

Vašík se po noci strávené s Tomem v přívěsu také jednoznačně vyjádřil, že příští rok chce jet určitě zase. A můžu vám už teď prozradit, že kola v oddílovém kalendáři pro příští rok chybět nebudou.

Polda

ŠVÝCARSKO

20.7. - 31.7.

2011

Je velmi těžké napsat o Švýcarsku krátký článek, protože je to velmi zajímavá země a my si z ní přivezli spoustu zážitků. Vyberu tedy podle mého pár těch nejzajímavějších okamžiků, abyste si mohli utvořit představu o tom, jak suprově jsme se měli. Vy, co jste Švýcarsko zažili na vlastní kůži, třeba na něj rádi zavzpomínáte.

Alice

Den 1 – probuzení ve Švýcarsku

Byl to přesně takový obrázek, který klientům ukazují cestovní kanceláře, aby prostě nemohli odolat. Obloha byla blankytně modrá, sluníčko pálilo nad ohromnými horami, které jsme dlouho s údivem sledovali zpoza skla autobusu. Slovo „kopec“ ve Švýcarsku nabývá zcela nových rozměrů. Hned od cesty vybíhají kopce do obrovitých výšek, ale i přes jejich kolmost po nich hopkají ovce, kozy a až zběsile trávu spásající krávy. Z různých částí autobusu se střídavě ozývaly nadšené výkřiky; vodáci byli bez sebe z průzračně modrých a rychle tekoucích řek plných bílých kamenů, cyklisti z krásných cyklostezek, které díru nikdy neviděly a horolezci slintali po vysokých a krásně zajištěných skalách, které byly prakticky všude. Stejně jako jejich peníze, celé Švýcarsko je veselé a barevné. Byli jsme nalepení na sklech až do příjezdu k chatě.

Den 4 – Sense

Slunko si dalo pro dnešek pohov, a tak vyhrál ten, kdo si ráno prozíravě vzal zimní čepku a rukavice. Autobusem jsme se dostali k řece Sense. Pro nás méně otužilé byla opravdu chuťovka obléct se do mokrých neoprenů (které už docela kvalitně smrděly) a obout mokré neoprenové ponožky a boty. Jakmile jsme ale překonali tuto nepříjemnou část, následovala velmi příjemná jízda po nádherné řece Sense. Řeka (jako všechny tady) teče rychle a živě, ale na rozdíl od ostatních je dost kamenitá, a tak jsme často skončili na mělčině anebo si díky nějakému šutru zaplavali. Během cesty ale začalo být pěkně, sluníčko, teplo, já sundala zimní čepku, a tak to bylo ještě o moc víc fajn. Nakonec se z toho udělal jeden z nejpěknějších dnů vůbec. Řeka tekla kolem překrásných skal, po cestě jsme viděli

spoustu vodopádů a dělali si přestávky na kamenitých plážích co nejvíc na sluníčku.

Den 5 – Chápavá Francouzka a fondue

V pondělí jsme se rozdělili na spoustu skupinek – několik cyklo skupinek, nějaké pěší, jedna vodácká. Autobus všechny vyhodil v Gsteigu. Každý si vzal, co potřeboval (kolo či loď) a vyrazil na cestu.

Já se svou skupinkou vyrazila na kolech k nedaleké lanovce, která nás vyvezla na Sanetsch. Nahoře nás čekala spousta zajímavých věcí, které „naštěstí“ Šárka s Iľkou dokázaly dokonale zdokumentovat. Byli jsme v 2063m.n.m. Kolem nás byly už jen úplné vrcholky hor, před námi veliké horské jezero a po kopečkách a v ohrádkách tam všude běhaly ovečky a kozy. Uprostřed toho všeho byla horská vesnička skládající se asi ze tří domků (z toho jeden pro ty kozy) a jedné kapličky. Jeden z domků byl restaurace, kde nabízeli proslulé fondue (mísa rozteklého sýru a houstičky). Po chvíli dohodování jsme opravdu dostali, co jsme chtěli. Rozloučili jsme se s přívětivou francouzskou číšnicí a šli na procházku kolem jezera.

V jezeře jsou velké kameny, a tak skákání po nich a snaha zaplnit v co nejkratším čase celou paměť foťáku, skupinku na nějakou dobu zabavila. Kousek od jezera nás jako bonus čekal sníh, který tam zřejmě ještě od zimy leží. Sněhu jsme si užili dosyta zhruba po půlhodině koulování a klouzání se, pak už byl čas se vrátit. Sjeli jsme lanovkou ke kolům a jeli přes Gsteig a Gstaad až do Saanen, kde čekal bus.

Den 6 – Ferraty

Dočkali jsme se! Autobusem jsme přijeli do Kanderstegu, vyložili kola a opět se rozeskupinkovali. Nejodvážnější skupinka vyrazila do nejbližšího sportovního obchodu půjčit sedáky a další vybavení na ferraty a řádně oblečení jsme dojeli k základně lanovky, odkud se začíná výstup. Nadšeně jsme se vyškrábali na první žebřík, svižně postupovali vzhůru po kolmých stěnách a po chvíli řádili na lanovkách a mostcích i mnoho desítek metrů nad vodopádem. Ferratové cesty jsou značeny dle obtížnosti od nejlehčí – A po nejtěžší – E. Naše cesta byla něco mezi C až D, a tak jsme si s ní lehce poradili. Čekaly nás dech beroucí pohledy ze skály do krajiny, rychlá jízda lanovkou z jedné skály na druhou, lanové mostky, které se opravdu hodně kývaly, žebříky pod převisy, které různě zatáčely a natáčely se. Lezli jsme více než kolmo k zemi, lezli jsme po více či méně hustě nabitých úchytech, a když holky nemohly, pomohly si i jistícím lanem. I přesto, že to je docela nebezpečné, většina z nás se brzy oklepala a jen jsme si to užívali. Pro mnohé to je nezapomenutelný zážitek.

Den 8 – vodopády a Aareschlucht

Ráno jsme uklidili celou chatu, sbalili mokré stany, nabalili bus a vyrovnali se se správcem chaty, s Marcusem. Ten se naštěstí nezlobil, ale naopak se smál tomu, jak špatně jsme vytřídili odpad. Švýcaři mají totiž například jeden pytel jen na PETky – a my, Češi, do toho pytle narvali veškerý plast. S úsměvem ale říkal, že to přetřídí...

První zastávkou byl Interlaken. Na jeho prohlídku jsme měli jen hodinu, což je na tak velké a krásné město docela málo. Je tam pořád na co se koukat. Celé město je udržované a čisté. Na každém rohu nabízeli paragliding a několik paraglidistů se nám vznášelo nad hlavami.

Další zastávkou byly vodopády Trumelbachfalle a pak Aareschlucht. Aareschlucht je místo, kde se řeka Aare prodírá skalami a tvoří tak moc pěkná místa. Vše jsme poctivě nafotili a pokračovali do kempu.

Naše cesta po Rýnu končila v Kart-Bahn. Tam nás čekalo překvapení v podobě obrovské haly, ve které je vybudované jakési sportovní centrum. Kromě šipek, fotbálku, simulátoru motorek, stigy, kulečníku a jiných her tady byla vybudována velká indoor motokárová dráha. Za 20 CHF je možno 8 minut jezdit pořád dokola a snažit se předjet soupeře. Nakonec do toho nikdo z nás nešel – holky to zas tak moc nezajímalo a Kuba žádného kluka nepřemluvil. Aspoň jsme si tedy vybrali nějakého závodníka, povzbuzovali a koukali, jak občas jezdci nabourají do mantinelu.

Večer jsme vyrazili do města Chur, nejstaršího švýcarského města. Domky měly velmi podobný ráz – všechny stejnou tmavou střechu, v oknech červené či zelené okenice a jako vždy švýcarskou vlaječku. Je to tam moc pěkné. Když jsme pak přešli do jiné části města, už ani tak nešlo o nějakou historii. Všude byla spousta malých obchůdků a hlavně nespočet hospod a barů. Jeden nás zaujal, protože před ním postával obrovský houf lidí. Všude na stěnách jsou k vidění stovky otvůrků se jmény, v podlaze víčka od piva a limonád, stoly a židle udělali z přepravek od piva a třešničkou na dortu jsou záchody v podobě obrovitých plechovek od piva.

KONEC...

Švýcarsko mě zaujalo hroznou spoustou věcí. Třeba to, že kolem pořád jezdí vlaky. Ať jsi kdekoliv. Na vlcích převážejí všechno – dřevo, uhlí, ale například i naložené kamiony. Tím dokázali to, že na silnici moc kamionů nepotkáš a přeprava surovin je mnohem ekologičtější. Výborně vyřešili také poštovní logistiku. Ve všech vesničkách i městech jezdí poštovní autobusy. Lidé vždy přesně vědí, v kolik autobus přijede, a tak jej hojně využívají také k vlastní přepravě. Vlaky i autobusy (poštovní i obyčejné linkové) vypadají velmi pěkně a udržovaně (jako všechno švýcarské), jako by byly úplně nové. Pro nás je ale jízda vlakem drahá, a tak jsme je okukovali jen zvenčí. Zato jsme se často a rádi přepravovali na kole. Na to mají Švýcaři také vymyšlené vylepšení. Každé kolo musí mít jakési povinné ručení. Za 7 CHF každý dostane nálepkou, a kdyby se stala nějaká nehoda, funguje to podobně jako naše povinné ručení u aut. Zdá se, že ve Švýcarsku všechno výborně funguje. Švýcaři jsou až neskutečně poctiví. Nic jsme nikde nemuseli zamykat – oni sami to nedělali vůbec. Klidně nechávali odemčená kola všude možné opřená, na loukách osamocené stály sekačky a v budce u silnice lopaty, krumpáče a jiné nástroje zřejmě od místních silničářů. Dokonce jsme potkali samoobslužnou ledničku. Vzal sis jogurt nebo vajíčka, podle lístečku na ledničce sis spočítal kolik zaplatíš a hodil do mističky příslušný obnos. Nedovedu si představit, že by u nás ta mistička vydržela aspoň hodinu. Pravděpodobně by tam totiž nezůstala ani ta lednice.

Alice

SNAD SE DO ŠVÝCARSKA CO NEJDŘÍVE ZNOVU PODÍVÁM...

ODDÍLOVÁ VĚČKA 2

6. Umět se sám sbalit na vícedenní výpravu

Pro získání tohoto věčka musíš vědět co všechno si musíš do batohu sbalit na vícedenní výpravu.

Povinné vybavení (deník, psací potřeby, vázačku, KPZ, vázačku, šátek, nožík, oddílové tričko nebo košili), spacák a karimatku, ešus, hrnek a kuchyňský váček, pláštěnku, hygienické potřeby (kartáček a pastu, mýdlo, ručník hřeben), oblečení na spaní (nejlepší je teplákovka), sportovní oblečení (dle ročního období) a to i náhradní, přezůvky, výbornou turistickou a sportovní obuv, průkazku s fotkou, průkazku zdrav.pojišťovny, utěrku, baterku, vlastní léky, jídlo a pití podle pokynů,

7. Rozpoznat vybrané první jarní květiny

První jarní květiny musíš poznat nejen na obrázku, ale i v přírodě. Znáť musíš název jak rodový tak druhový. Tedy:

Blatouch
bahenní

Bledule
jarní

Sněžinka
podsněžník

Sedmikráska
chudobka

Konvalinka
vonná

Prvosenka
jarní

Pomněnka
lesní

Heřmánek
pravý

Sasanka
hajní

Smetánka
lékařská

8. Udělat kvalitní zápis do kroniky (se vším všudy, minimálně - mladší 1 strana, starší 2 strany)

Určitě už jsi měl naši oddílovou kroniku někdy v ruce. Abychom si mohli kronikami listovat, musí je taky někdo napsat. A tady je možnost pro tebe. Stačí se domluvit s někým z vedoucích a napsat zápis o některé z oddílových akcí. Zápis musí mít vše potřebné – o jakou akci šlo, kdy byla, co se dělo, jaké to bylo a samozřejmě doplněno o fotky (které ti vedoucí na požádání dodají). A odměnou ti bude nejen dobrý pocit z odvedené práce, ale taky splnění věčka.

9. Znáť barvy všetkých bobříkov a kritéria pre ich splnenie

ZÁCHRANY – čierny

Bobříka obdrží každý, kto zná telefóny nemocnice, hasičů a policie a vie, ako pomôcť pri nevoľnosti, bolestiach, krvácaní z nosu, úžehu, úpalu. Umie obväzovať rany, rýznutia a odřeniny. Zná lieky a vie, k čomu sa používajú. Umie vykonať umelé dýchanie a poskytnúť prvú pomoc.

ODDÍLU – biely

Tohoto bobříka získá každý, kto sa zúčastní 5 táborů oddílu KADAO a na košili má prísť 1 veľko a aspoň polovicu bobříkov. Okrem toho musí schváliť vedúci, že si bobříka oddílu skutočne zaslúži.

DOBÝCH ČINŮ – tmavomodrý

Žáda sa od teba vykonanie sta dobrých činů, približne za 6 mesiaců. Napr. niekomu pomôžeš s taškou, prevedeš nevidomeho, cizimu človeku ukážeš cestu (ne – doma umyješ nádobí). Pokiaľ udeľáš niečo špatného všetko sa ruší. Predom sa domluvíš s niekým z vedúcich (nejlépe niekto, kto jej už má a priebežne s ním budeš plnenie bobříka konzultovať).

MLČENÍ – oranžový

Bobřík mlčenia je ľahký pre málomluvných ľudí a ťažký pre ukecaných. Ten, kto ho chce splniť, nesmie 24 hodín promluviť jediné slovo, ani zo seba vydať akýkoľvek zvuk. Jednoducho celý deň mlčať.

ODVAHY – tmavohnedý

Bobřík nie je pre žiadne bázlivce ale pre ty, ktorí dokážu prečkať (prespať) noc sami aspoň 500 m o d tábora, zůstanou celou noc na rovnakom mieste a potrebné veci si vezmú sami

KVĚTIN – tmavozelený

Bobřík kvetina znáť rodovým a druhovým jménem aspoň 50 rôznych rastlín, stromů a keřů. A to nejen poznať v atlase, ale hlavne rovnou v prírode? treba na lúce, v lese alebo u rieky.

MÍŘENÍ – svetložltý

K tomuto bobříku je potreba hlavne pevná jistá ruka a odhad. Kto aspoň 80 míčků (kamenů, šišek) ze 100 vhodí do čtverečného metru vzdáleného 10 metroů od miesta hodu má vyhnané.

HLADU – svetložltý

Bobříka hladu splní každý, kto vydrží 24 hodín nejíst a nemít v puse nič iného než vodu alebo horúky čaj. Bobřík je snádnejší pre starších, pretože mladší to obvykle nevydržia a môže jim byť špatně.

ZRUČNOSTI – fialový

Bobřík od teba chce, aby jsi bol šikovný a zručný, tým pádom i užitočný treba oddílu. Môžeš treba vyrobiť bedničku na náradí alebo stôl do klubovny, zkrátka niečo, čo dokáže tvoju zručnosť.

PLAVCE – červený

Bobřík plavce je jenom pre ty, čo umie dobre plávať a nie je pre ňu tiež problém uplávať kdekoľvek 100 m bez prestávky a pomoci. (akýmkoľvek spôsobom)

SÍLY – svetlomodrý

Podmienka lovu: vytáhni sa na vodorovnú vetev stromu rukami tak, aby bola hlava nad vetví. A tak sa vytáhni 5x za sebou bez prestávky, ale nie výskokom alebo vymrštením, len silou paží.

MRŠTNOSTI – žlutý

Pokud jste rychlí, vytrvalci, mrštní a dobře šplháte, bude pro vás tento bobřík hračka. Se zvyšujícím věkem se požadavky na získání bobříka zvyšují. Na děvčata a chlapce jsou kladena jiná kritéria.

SAMOTY – růžový

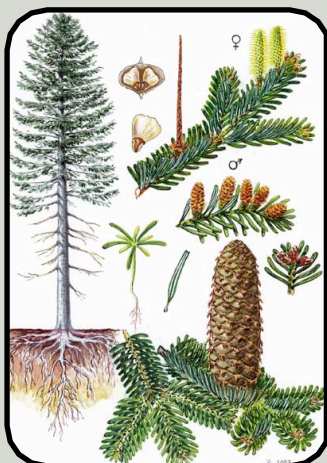
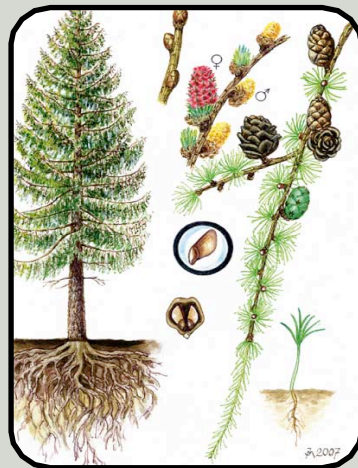
Bobříka se plní na táboře a účelem je zůstat 12 hodin (přes den) samoten v lese. Nikdo tě nesmí vidět, s nikým nesmíš mluvit a také ty, by jsi neměl nikoho vidět. Celou dobu musíš být vzhůru.

10. Rozpoznat vybrané typy jehličnatých stromu

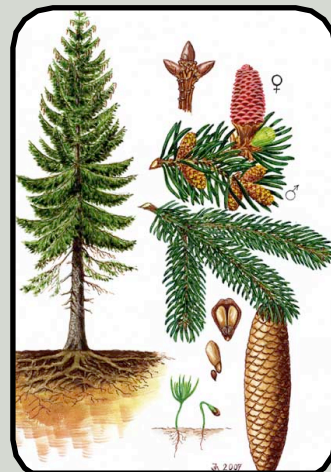
Borovice lesní je vysoká až 40 metrů. Jehličí je 4-5 cm dlouhé a vyrůstá ve svazečkách. Šišky rostou všemi směry, jsou malé a zvrásnělé. Kůra borovice je rozpraskaná s velkými šupinami. Dřevo je nejsmolnatější, nejhořlavější a má nejlepší výhřevnost. Špatně se štípe. Používá se na stavby, okenní prkna, rámy.

Modřín opadavý - Dorůstá výšky 35 metrů. Jehličí je krátké 1-2 cm, vyrůstá ve svazečkách. Šišky jsou malé a kulaté 1-2 cm velké. Jako jediný jehličnan na zimu opadává. Kůra je hladká, nerozpraskaná. Dřevo je červenohnědé, tvrdé, smolnaté. Je velmi trvanlivé proto se používá na podlahy, obklady stěn, vodní stavby, nábytek.

Jedle bělokorá - Dorůstá až 60 metrů. Jehličí je různě dlouhé, na větví vyrůstají jehlice jednotlivě. Každá jehlice má na rubu dva bělavé proužky. Šišky jsou 8-12 cm velké a rostou směrem vzhůru, rozpadají se ještě na stromě. Kůra je hladká, má bělošedou barvu. Dřevo je měkké, hodně sukovité, dobře se štípe. Vhodná k topení, stavebnictví, výroba trámů.

Smrk ztepilý - Výška až 50 metrů. Jehličí dlouhé 1,5–2,5 cm. Šišky jsou hladké, 8–10 cm, rostou směrem dolů. Kůra je šupinatá, ale hladká. Dřevo je bílé, hodně smolnaté. Používá se na prkna, trámy, stavby, nábytek, výroba papíru, řezbářství, soustružení, kolářství.

TÁBOR 2011

KRÁLOVSTVÍ TEOTIUACÁNU

V oblasti Střední a Jižní Ameriky od pradávna žilo mnoho významných národů. Každý dokázal rozvinout svou svébytnou kulturu, náboženství, zemědělství, vybudovat silnou armádu. Po staletí spolu tyto národy obchodovaly, ale i válčily a nikdy se tak nedočkaly déle trvajícího míru.

Zaběhnuté pořádky se změnily s narozením nejvýznamnějšího panovníka, mocného Acuhua. Ten dokázal jako první ze všech králů v říších Nového světa spojit znepřátelené oblasti do jedné obrovské země, kterou nazval podle velkolepě vybudovaného hlavního města: Teotihuacán. Zde také začíná náš příběh...

Podrobení panovníci kdysi mocných Aztéků, Inků, Mayů, Zapotéků, Olméků a Toltéků se dostavili do hlavního města, aby Acuhuanovi slíbili svou věrnost. Ubohý panovník Zapotéků stále pln smutku Acuhuanovi věnoval také půdu, o kterou již dříve přišel ...

Po uzavření příměří si poražení králové mohli znovu vybudovat svá hlavní města. Většina jejich poddaných byla velmi nespokojena s umístěním metropolí. Acuhuan pro jejich stavbu vypočítavě zvolil největší kopec široko daleko.

Hlavní obživou amerických indiánů bylo od pradávna zemědělství. Acuhuan byl na jejich způsoby pěstování kukuřice a dalších plodin velmi zvědavý. Plodiny bylo nejprve nutno obstarat a koupit na tržnici. Zvláště o stovky semen prosa byl obrovský mýst až škodolibý zájem.

Budování polí byla těžká práce, úrodná půda se vyskytovala velmi daleko, ještě k tomu i velmi vysoko. Samotné klíčení plodin některé národy pojal dost ledabyle, tak jim málem uhnula i vata.

Možností ukázat své řemeslné dovednosti bylo více. Například při stavbách obloukových mostů nebo budování vodovodů. Jen Zapotékové byli rádi, že jim podobných úkolů Acuhuan víc zadat nestihl. Mosty jim padaly a zapotécké vodovody prý nikdo nikdy neviděl.

Důležitým mezníkem ve vývoji Teotihuacánského království byla zlá věštba, která na Acuhua přivolala nevyhlášenou chorobu. Věštba samotná byla velmi zajímavou událostí, při které velekněz čerpal informace z orákula. Tím se stala nádherná kněžka. Historikové se přou, zda je pravdivá pověst o jejím upšouknutí v průběhu věštby, nejspíš se jedná jen hloupou konspirační teorií.

Ani moudrý Acuhuan nevěděl, co si s nastalou situací počít. Vydal se tedy pro radu do posvátného lesa s hroby zemřelých panovníků, aby získal radu od některého z nich. Poradil mu ale jen starý suchý strom... Acuhuan proto podrobeným králům dalšího dne sdělil, že následníkem na jeho trůnu se stane ten, který dokáže díky svým úspěchům v plnění úkolů být tím nejlepším. Boj o nástupnictví se tak mohl naplno rozběhnout.

Jednou z nejtěžších zkoušek údajně byla výprava do pralesů daleké Amazonie, kam uprchli Acuhuanovi nepřátelé s jeho šperky. Zvláště noc v džungli byla děsivá, především díky hromům a bleskům, které na naše hrdiny spustili snad sami bohové. Zasáhnout tak musel svým božským světlem, které v té nejčernější tmě osvítilo každíčký kousek pralesa, Antihuan.

Po nečekaném útoku nepřátel z Amazonie si Acuhuan vyžádal nejlepší válečníky z řad Aztéků, Inků, Mayů, Zapotéků, Olméků a Tolteků, aby se přesvědčil, že Teotihuacánu nehrozí žádná další nebezpečí. Podle očitých svědků se říše opravdu ničeho obávat nemusela, jen válečník z kmene Inků by si v dnešních časech asi pochutnal na bonbónech Halls.

Za zmínku stojí také náboženské obřady, které byly v Teotihuacánu časté. V době po zlé věštbě měly být zárukou lepších časů a pomoci králi nabýt zpět ztracenou sílu. Ta se mu vzhledem k dalším událostem velmi hodila.

Podlý Antihuan, který v životě nebyl nic než bezvýznamným členem královského dvora, se postavil do čela revolty nespokojených Tolteků, Olméků a Mayů a pokusil se svrhnout Acuhuana. Povstalcům slíbil, že mohou jen pařit, pařit a šel do války proti věrným Zapotékům, Inkům a Aztékům. Ve slavné bitvě zvítězily vojska Acuhuna, který tak nakonec ani nepotřeboval zásah bohů k záchraně historie. Antihuan byl zabit a jeho duch dodnes straší malé děti a všechny ty, co nemají bobříka odvahy.

Jak předpověděla zlá věštba, Acuhuan zemřel. Slavnostní průvod se nesl ve znamení obrovského smutku, ale také v očekávání, že o teotihuacánskou říši bude dobře postaráno. Jejím novým panovníkem se stal Daneček z rodu Zapotéků a jeho poddaní žili šťastně až do konce.

Frkoš

ZAJÍMAVOSTI Z TÁBOROVÉ KUCHYNĚ

Víte, že...

- byly poprvé v táborové kuchyni bez elektřiny lednice (chlazené plynem)
- vařilo se na třech plynových sporácích pro 82 člobrdíků
- ke každé snídani či večeři se mazalo průměrně 220 rohlíků
- vaše děti oškrábaly 80 kg brambor
- kuchařka Hela naloupala 50 kg cibule (a přitom vůbec neplakala)
- vypilo se a snědlo v krupici 230 litrů mléka
- poprvé se v jídelníčku objevila česneková pomazánka (a měla úspěch)
- v anketě o NEJ pokrm se na prvním místě umístil karbanátek
- z jídelníčku na přání vašich dětí vymizí v příštím roce hrachová kaše s párkem (letos to byla čočka s vejcem)
- pokrmy z luštěnin prospívají zdraví (doporučují čtyři z pěti odborníků na výživu)

Iva Weichtová

28. 9. 2011

Bobřík mrštnosti aneb mistrovství ATLET

Dne 28. září bude jedinečná příležitost pokusit se ulovit bobříka mrštnosti. Tento bobřík se neloví moc často, a tak neváhej, a přijď v 9:00 na hřiště ZŠ Englišova porovnat své síly s ostatními. Všechna pravidla budou na místě upřesněna.

S sebou sportovní oblečení, tenisky na ven, jídlo a pití na celé dopoledne. Končit budeme okolo 14 hodin. Nemusíš se bát. Jestli neuspěješ? Nevadí! Důležité je přijít a zkusit to. Tak neváhej a přihlas se conejrychleji na www.kadao.cz. **DiB**

30. 9. 2011

Deskovky

Tradičně 1x v měsíci se budeme scházet k "deskohraní, kartohtaní, kostkohraní v klubovně". Vždy od 17 -19.00 či déle /podle rozehrané hry/ a jak Vás maminy nechají.

Stoki

26. - 30. 10.

Pěší Puťák

Místo bude vybráno. Uvažujeme o ČESKOSASKÉM ŠVÝCARSKU. Všechny informace dostanete včas.

Tom a Frkoš